

ILLUSTRATIONS TO USE IN RESPONSE TO OUR FRIENDS' OBJECTIONS

Objection: We will all go to hell for a little while to pay for our sins and then go to heaven. (Or, if they speak of death or of someone who has died.)

Illustration:

Öldükten sonra nereye gideceğinizden emin misiniz? Emin değilsiniz, öyle mi? Yazık ya. Bu zor, çok zor! O zaman nereye gideceğinizi zannediyorsunuz? Ciddi misiniz? Buna gerçekten inanıyor musunuz? Yani öldükten sonra bir süre için cehenneme gideceğinize inanıyor musunuz? Hiç inanılır gibi değil! Geceleri nasıl uyuyorsunuz? Acaba benim için bir şey yapar mısınız? Bu kibriti yakacağım. Siz parmağınızı alevin içine sokup kaç dakika dayanabileceksiniz bakalım. Oldu mu? Türk erkekler demir olduğunu duydum. Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Oldu mu? Benim için bunu yapar mısınız? Vay canına bir dakika kadar dayanamadınız! Oysa siz bana bir süre için cehennemde kalacağınıza inandığınızı, aynı zamanda geceleri rahatlıkla uyuduğunuzu söylüyorsunuz. Düşünülür gibi bile değil. Yalnız parmağınızın küçük bir kibritin alevi içinde kalmasına sadece BİR dakika dayanamadınız. Bir süre için cehenneme gideceğinize gerçekten inanıyorsanız nasıl olur da geceleri uyuyorsunuz! Yerinizde olsaydım bu dertten kurtarılmadan hiç uyuyamazdım!

Then follow up with a personal testimony of how Christ saved you from the fear and the reality of hell.

Objection: God is merciful and will forgive my sins (negating His justice).

Illustration #1:

Farz edelim siz ve ben bir bankayı soyduk fakat yakalanarak yargıç önüne getirildik. Yargıç sana baktı ve şöyle dedi: “Siz iyi bir insansınız, sizi bağışlayacağım. Fakat arkadaşın pek iyi bir insanmış gibi gözükmediği için hapisanede 25 yıl ceza çekecek!” Bu doğru mu? Yargıç merhametliydi fakat adil değildi. Eğer buna benzer karar vermiş olsaydı, adil olmadığından ötürü kesinlikle işini kaybedecekti. Bir yargıç adil olmalıdır. O bizi kanunda suçumuza karşı gelen ceza ile cezalandırmalıdır. Eğer sadece beni bağışlar ve gitmeme izin verirse burada adalet olmaz. Fakat başka bir olasılık vardır. Başka birinin benim cezamı çekeceğini farz edin, o takdirde ben özgür kalabileceğim. İmkansız! diyebilirsiniz. Size bu konuda gerçek bir hikaye anlatmama izin verin.

Illustration #2:

Amerika’da bir gün bir delikanlı yargıç önüne çıkarıldı. Bir dükkandan bir şeyler çalmakla suçlanıyordu. Çocuğun ilk suçu olduğundan dolayı kanun yargıca ya para cezası ya da hapis cezası verme yetkisi tanıyordu. Yargıç delikanlıyı 500 dolar para cezası ya da 3 ay hapis cezasına çarptırdı. Delikanlı, “ama hiç param yok ki” dedi. Yargıç cevap vermeden koltuğundan indi, yargıç cüppesini çıkardı, cüzdanını çıkararak mahkeme görevlisine 500 dolar ödedi. Ardından tekrar cüppesini giydi ve yargıç koltuğuna tekrar oturdu. “Para cezası ödendi, suçun bedeli ödendi ve suç işleyen kişi serbest bırakıldı” dedi yargıç. Ve ardından delikanlıya şöyle dedi, “Oğlum beni burada seni tekrar görmeye zorlama” “Pekala Baba, “ diye karşılık veren çocuk oradan ayrıldı. Evet yargıç bu delikanlının babasıydı ve adil olanı

yapmak zorundaydı. Çocuğu cezalandırmalıydı fakat aynı zamanda yargıç onu sevdiği için delikanlının cezasını kaldıracıldı.

Objection: How can someone pay for the penalty of someone else's sins? We must all pay for our own sins.

Illustration #1:

Amerika'da iç savaştan sonra batıdaki birçok yerde kanun adamı yoktu. Soyguncular kasabaları ve yolcuları serbestçe soyuyorlardı. Nihayet bir grup soyguncu askerler tarafından yakalandı. Orada mahkeme ve yargıç olmadığından komutan yargıç oldu ve soyguncular suçlu bulundu, ceza ölümdü. Her bir soyguncuya kendi mezarlarını kazmaları için kürek verildi. Soygunculara mezarları kazdırılınca teker teker kendi mezarları başına durdurularak askerler tarafından kurşuna dizildiler ve gömüldüler.

Bütün bunlar olup biterken, yakındaki kasabadan gelip olanları seyreden bir de kalabalık vardı. Bir yabancı kalabalığın arasından çıkarak komutana seslendi "Efendim sondaki adam soyguncu değildir. O bir çiftçidir ve soyguncular onu atlarına bakması için esir ettiler. Evli ve 3 çocuğu vardır ve de iyi bir insandır. Onun vurulmaması gerekir."

Komutan cevap verip söyle dedi: "Öyle olsa bile bunu kanıtlayacak delilim yok. O da soyguncularla birlikte bulundu ve soyguncular işledikleri suçlardan dolayı cezalandırılmalıdır." Diğer cevap verdi, "Efendim bu çiftçi bir aile babasıdır. O benim hayatımı kurtarmıştı. Eğer o ölürse karısı ve 3 çocuğu tek başına kalacak. Ben işsiz güçsüz gezen bir serseriyim. Eğer ben ölürsem kimse yokluğumu bile hissetmez. Onun cezasını üstlenirsem onun yerine ölebilirim. O takdirde onu bırakır mısınız?"

Komutan kısa bir süre düşündü. Eğer sen bu çiftçi uğruna ölmek istiyorsan, kesinlikle doğru söylüyorsun. Fakat adalet yerine getirilmelidir, birinin cezalandırılması gerekir. Senin çiftçi yerine ölmeni kabul edeceğim. Ancak bunu çiftçi de kabul etmeli. Çiftçiye soruldu ve öneri kabul edildi. Yabancı mezarının başına yürüdü. Askerler ateş ettiler ve ardından gömdüler. Çiftçi daha sonra mezarın üstüne yabancıya olan minnettarlığını göstermek için bir anıt yaptırdı.

Illustration #2:

Eminim ki daha önce "bedel" sözcüğünü duymuşsunuzdur. Benim anladığım şu: değişimde birşey yerine verilen başka bir şey ya da aynı değer. Bu şimdiki anlamı, ama Osmanlı devrinde "bedel" in bir başka farklı ve özel bir anlamı vardı.

Osmanlı imparatorluğunda savaş zamanında zengin bir kişi asker olup savaşa gitmek istemiyorsa, onun yerine bu görevi yerine getirecek başka birisine para verebiliyordu. Zengin adam evinde oturuyor ve "bedel" savaşa gidiyordu. Eğer "bedel" savaşta ölürse, zengin adam tekrar savaşa çağırılmıyordu ve onun görevi yerine getirilmiş oluyordu. Askerlik görevinin yerine getirilmesi anlamında şehit olarak sayılıyordu. "Bedel" onun yerine ölüyor ve zengin adam sorumluluktan ve savaşa gitmenin cezasını ödemekten kurtulmuş oluyordu. Türk kültüründe birinin bir başkası için ölmesinin anlamı budur.

Objection: Why can't we save ourselves by our own good works?

Illustration:

Kendi kendimizi 60 metrelik bir uçurumun dibinde düşünün tırmanmak mümkün olmasın. Tanrı uçurumun başındadır ve şöyle söyler, “Haydi, atla buraya, seni kabul edeceğim.” Ben 1 metre yükseğe sıçrayabilirim, siz iki metre yükseğe. Ancak hiç kimse 60 metre yükseğe sıçrayamaz. Ben Tanrı'nın standartlarına ulaşamam. Uçurum beni Tanrı'dan ayıran günahdır. Fakat eğer Tanrı aşağıya bir ip atarsa ve şöyle söylesen “ipi tut oğlum, seni yukarıya çekeceğim.” O zaman uçurumun tepesine ulaşabilirim. Beni yukarıya çeken Tanrı'dır. Ben yardım önerisini kabul ederek O'na inanmış olurum. Bu ip İsa Mesih'tir. Beni kurtarabilecek tek kişi O'dur, benim yaptığım iyi işler değil.

Objection: What is the difference between religion and faith?

Illustration:

Benim dinim yoktur (or to shock them, “Ben dinsizim.”). Benim dinim yok ama benim güçlü bir imanım var. İki arasındaki fark şöyle açıklanabilir: Din bir kurallar sistemidir ve insanlar onu Tanrı onları böyle kabul edecek umuduyla sürdürürler. Bu şuna benzer: insanlar ailelerinden bir takım şeyler öğrenirler ve genellikle de bunları düşünmeden kabul ederler. Onlar dini bir ceket gibi giyebilirler ve istedikleri zaman onu çıkarabilirler. Hepimiz biliyoruz ki kuralların çoğunu yerine getiren bir dini insan kurallara rağmen yalan söyler, iş hayatında hile yapar. Böyle insanlar her dinde bulunur.

İman farklıdır. İman, bütün dikkatimizle incelediğimiz ve kişisel olarak benimsediğimiz bir şeydir. İman vicdanımızdadır ve onu bir ceket gibi çıkaramayız. Ne yapacağımızı daima iman belirler, sadece onu hissettiğimiz zaman değil.

Objection: Why do you prefer (choose) Jesus over Mohammed?

Illustration:

Derin bir çukurda olduğunu ve kendi kendine yukarı çıkamayacağını hissettiğinizi farz edin. Yardım istersiniz. Biri çukurdaki size göz atar ve size tavsiyede bulunur. “Eğer koşar ve yeterince sıçrarsan eminim ki sonunda çıkacaksın.” Elbette ki bu yöntem işe yaramaz. Ardından bir başkası gelir ve farklı bir öneride bulunur. “Kollarınızı uzatarak, gökyüzüne ulaşmaya çabala. Sonunda kolların yeterince uzayacak ve böylece çukurun tepesine ulaşacaksın ve kurtulmuş olacaksın.” Tabii ki bu yöntemde işe yaramadı. Az sonra üçüncü biri yeni bir öneri ile birlikte geldi, “Eğer çukurun duvarları boyunca yeterince hızlı koşarsan duvarların çevresine yükselebilir ve yukarıya ulaşabilirsin.” Bu da başarısız bir öneriydi. Sonra dördüncü bir adam geldi. Bu bir öneride bulunmadı fakat şöyle dedi, “Senin kurtarılmaya ihtiyacın var, işte al şu ipi, seni dışarıya çekeceğim.” Sizi O kurtardı. Bu dördüncü kişi İsa Mesih'tir.

Peygamberler yada diğer kişiler şöyle söylerler, “Şunu yap, bunu yap. Muhtemelen Tanrı seni kabul edecektir.” Fakat, İsa Mesih şöyle söylüyor, “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im.” (Eğer bir İncil'im varsa Yuhanna 14:6 ayetine açarım. Mümkün olduğunda Kutsal Kitap'ı kullanmak en iyi yoldur). Diğer peygamberlerin söylediklerini aktarmak değil. Onlar “Sonsuz yaşama kavuşmak için yol budur”, ya da “Gerçek budur” ya da “Böyle yap” derler. İsa Mesih farklıdır. O bize yolu, gerçeği ve yaşamı göstermez. O bütün bunların kendisidir.

Gerçek olan, Yaşam olan ve Yol olan O olduğu için İsa Mesih'in takipçisiyim. Sadece peygamber olup bu şeyleri gösterdiğini iddia eden birini neden takip etmediğim buradadır.

Objection: The Bible has been changed

Illustration #1:

Ağa'nın Çeşmesi

Bir zamanlar bir ağanın yöresinde bir pınar bulunmuş. Pınarın hem suyu çok bolmuş, hem yeri yöreden geçen kervan yoluna çok yakınmış. Pınarın bulunduğunu duyan ağa bir hayır iş yapmak istemiş ve adamlarının pınar üzerinde güzel bir çeşme yapmalarını emretmiş.

Bir müddet sonra çeşmenin yapılışı tamamlandığında ağa bakmaya gitmiş. Ağa çeşmenin berrak mı berrak, tatlı mı tatlı suyunu içince bir hayli coşmuş, adamlarına, "Bu çeşmenin üzerine, 'İşte, burada ab-ı hayat vardır. Bu sular pak ve hayat vericidir. Kim bu sudan içerse sonsuza dek susamaz, herkes gelsin içsin.' diye bir lehva yazın" diye emretmiş.

Bir iki yıl geçmeden, deprem mi olmuş yoksa başka bir sebepten mi bilinmiyor, ama o pınarın suları zehirlenmiş. Çeşmeden içen kişi ya çok feci hastalanıyor, ya da ölüyor. Bu durum yıllar sürmüştü. İşin tuhaf tarafı da, ağa ne çeşmeyi kapatmış, ne de levhayı değiştirmiş.

Böyle durumda, ağa hakkında ne diyebiliriz?

Illustration #2:

Bir gün bir ağa evinde karanlıkta oturuyormuş. Bir serseri evin önünden geçmiş ve karanlık olduğu için hiç kimse olmadığını düşünmüş. Evi soymaya karar vermiş. Yavaşça eve girmiş ve ışığı açmış. Köşede ağa oturuyormuş ama hiçbir şey söylememiş. Hırsız şaşırmış ama ağa hiç bir şey söylemeyince, bir odayı soymaya başlamış. O akşam o odadaki malları alıp götürmüştü. Ertesi akşam da aynı hırsız ağa'nın evin önünden geçmiş ve yine karanlık bulmuş. Tekrar eve girmiş ve yine ağa sessizce bir köşede oturup hırsız bakıyormuş. Hırsız başka bir odaya girmiş ve bütün eşyaları çalmış. Ertesi akşam da aynı olaylar olmuş. Dördüncü akşam da ağa'nın evine girmiş ve dördüncü odayı soymak istemiş. Ama bu sefer ağa sakın sakın seyretmemiş. Ağa bir fırlamış ve bağırmağa başlamış. Polisler gelmiş ve hırsız hapishaneye atmışlar.

Acaba, ağa akıllanmış mı?

Objection: We believe that if you aren't forgiven by someone else then God can't forgive you (kul hakkı). But if someone does something against me I will refuse to speak to them (küsmek).

Illustration:

En yüksek notlarla üniversiteden mezun olan Şefik orduya subay olarak girmiş, soydaşlarından daha çabuk ilerlemiş ve saygı kazanmış, bu arada güzel bir kızla evlenerek iki tane oğlu olmuş. Binbaşı rütbesine erişinceye kadar istediği her şeye sahip olmuş. Tam o sırada kibirli ve kuşkulu olan General Alper ile tanışmış. Çok zaman geçmeden bu general Şefik'i kıskanmaya başlamış. Bu parlak binbaşının gelecekte kendisi gibi general olacağını biliyormuş. Alper her fırsat bulduğunda Şefik'i azarlamış. Onun hakkındaki raporları yazdığı

vakit sadece kötü yorumlar yazmış. En sonunda Alper, Şefik'in tayinini Türkiye'nin doğusuna çıkarttırmış.

Doğu Anadolu Bölgesi'ne taşındıktan birkaç ay sonra Şefik'in en büyük oğlu, Ali, hastalanmış. Onun yaşadığı ilçede hastahane olmadığı için oğlunu bir polikliniğe götürmek zorunda kalmış. Orada çalışan bir doktor, "Sizin oğlunuzun sadece kötü bir mide ağrısı var", diye teşhisi koymuş. Halbuki iki gün sonra zavallı Ali apandisitinin patlamasından dolayı ölmüş. Çaresiz kalan Şefik, oğlunun ölmesini seyrederken General Alper'e karşı nefretle yanmış. Bilmiş ki, sağlık koşullarının daha iyi olduğu bir yere tayin edilmiş olsaydı Ali hala yaşıyor olacaktı.

Çocuğunun ölümünden bu yana onbir sene geçmiş fakat Şefik'in intikam düşünceleri ve içindeki acısı bir türlü azalmamış. Geceleri yattıktan iki saat sonra nefret hisleriyle hala işkence çekiyormuş. Çeşitli psikologlara gitmesine karşın bu hislere bir çare bulamamış. Bugüne kadar Şefik intiharı, bu sorunu çözecek çare olarak birçok kez düşünmüş.

Bu örneklerin hepsinde görüldüğü gibi insan nefret, kin, intikam ve öfkeyle karşılık verebilir, fakat bu davranışlar bu problemleri hiçbir zaman çözmez. Doğal olarak, hepimizde düşmanlarımızı bağışlamama eğilimi vardır. Öte yandan, affetmeyen bir yürek insanı kanser gibi sinsice yok eder ve bu istek kesinlikle Tanrı'nın isteğine aykırıdır. İsa'nın elçilerinden biri olan Yakup; "İnsanın öfkesi, Tanrı'nın doğruluğunu sağlamaz" diyor. (Yakup 1:20) Öfkelenmektense haklarımızı çiğneyeni affetmesini öğrenmemiz gerekir. Bu Rab'bimiz İsa'nın temel öğretilerinden biridir. Gerçekte, İsa bizim Tanrı'ya içtenlikle şöyle dua etmemizi istemektedir: "Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla." (Matta 6:12) Ve biliyorsunuz ki, göklerdeki Babamız günahlarımızı, İsa'nın sayesinde gerçekten affeder.

Illustration #2:

Bir insan gerçekten düşmanı olan birini affedebilir mi? Bu iş imkansız görünüyor. Biz, Mesih imanlısı olarak, düşmanlarımızı bile affedebilmeliyiz. Aslında insanları bağışlamamız İncil'e göre bir şarttır! Bu davranış kolay olmasa da Tanrı'mızı yüceltir. Ayşegül adlı kadının hayatını, başarılı bir örnek olarak kullanmak istiyorum. Aşağıdaki hikaye, Şefik'inki gibi, gerçektir.

Mesih imanlısı olan Ayşegül fakir bir ailede yetişmiş. Çok ufakken babası kendisiyle annesini durmadan dövmüş. Abileri onlara hiç yardım etmedikleri için kardeşlerine karşı Ayşegül kinle doluymuş. Ayşegül sekiz yaşındayken babası içmekten öldüğü zaman, onun kendisini terk ettiğinin farkına varmış. Çocukluğundan sadece kötü hatıraları varmış. Evdeki durumdan kaçabilmek için oldukça genç evlenmiş. Kocasını iyi bir adam olduğu halde Sezen adlı kayınvalidesi Ayşegül'e karşı hiç de iyi davranmıyormuş. Ayşegül onu ne kadar hoşnut etmeye çalışmışsa da gönlünü bir türlü kazanamamış. Onun ilk oğlu doğduğunda zalim kayınvalide Ayşegül'e daha iyi davranmaya başlamış. Ayşegül ikinci kez hamile kaldığında, Sezen evin fazla kalabalık olacağını söylemiş. Bu yüzden kayınvalide, onun bebeği aldırmasında ısrar ettiği zaman Ayşegül dinlemek zorunda kalmış. Ne var ki, çok zaman geçmeden, oğlu kansere yakalanıp üç yaşında ölmüş. Çok üzgün olan Ayşegül aylarca bir daha gebe kalmaya çalışmış, ama yapılan kürtaj bedenine zarar verdiği için bugüne kadar bir daha çocuk sahibi olamamış.

Çoğumuz böyle haksızlıklara uğrayıp Ayşegül kadar bunalımlı anlar geçirmemiştir. Ama bu kadın, affetmeyi bilmeyen bir ruhla uğraştıktan birkaç sene sonra kendi haklarını

çığneyen herkesi içtenlikle bağışlayabilmiş. O da Şefik gibi kinle yanabilirdi. Bu davranış doğal olmakla birlikte Ayşegül nefreti kafasına takmayarak İsa'yı da memnun etmiş oldu. Onunla kayınvalidesi arasındaki ilişki gittikçe iyileşmekte, acı hisleri hemen hemen ortadan kaybolmaktaydı. Siz de düşmanlarınızı bağışlamak istemez misiniz? Bağışlama yoluyla şifa bulabilirsiniz. Kutsal Kitap'a bakarak bu gerçeği beraber araştıralım. Madem ki gerçek bağışlama sevgili olan Tanrı'yla başlıyor, ilk önce O'nun bağışlamasını incelememiz gerekiyor.

Illustration #3:

Farz edelim ki, ben arabayla park yerinden geri çıkarken, Mustafa'nın yeni Mercedes'ine çarptım. Mustafa da bu berbat gürültüyü duyup pencereden baktığında, o benim arabamdan inip diz çöktüğümü görür. Şöyle dua ederim:

"Tanrı'm, mankafalığım için özür dilerim. Mustafa arabasının zararını gördüğü zaman ona lütuf ver. Mercedes'ini tamirciye götürünce ona ihtiyaçlarını sağla. Sana şükrederim, amin."

Ben park yerinden uzaklaşırken, sırtarak araba penceresinden, "Hiç merak etme, Mustafa. Çok üzgünüm, ama senin için dua ettim! Allah bereket versin!", diye bağırırım.

Hareketlerimdeki izlenimleriniz nedir? Çok kötü, değil mi? Ne kadar içtenlikle dua edersem edeyim Mustafa'nın sorunu ortadan kaybolmaz ki! Kesinlikle bana karşı kin besler! Demek ki sadece bizim dua etmemiz yetersizdir. İsa, "Sadece dua et ve sizi bağışlarım", demiyor. Tam tersine, O diyor ki, "Haksızlığınızı doğrultmadıkça dua etmeyin!" Diğerlerinin önünde kendimizi böyle alçaltmamız bayağı zor, ama itiraf etmeden Tanrı'ya dua etmemiz büyük ikiyüzlülüktür!

Aynı şekilde de Tanrı bizi bağışlıyor. O sadece, seni affediyorum deyemiyor. Haksızlığı doğrultmadan bizi bağışlayamıyor. Bunu nasıl yapıyor? İsa'nın çarmıhtaki ölümünü bizim günahlarımız için kabul ederek O'na karşı haksızlığımızı doğrultur ve bizi bağışlayabilir.

Illustration #4:

Size gayret vermek için bağışlama ile ilgili başarılı bir hikaye daha anlatmak istiyorum. Bu gerçek öykü, Amerika'da Şikago şehrinde olmuştur. Harun adlı ilahiyat öğrencisi, eğitimi için para kazanmak amacıyla yazın çalışacağı bir iş bulmak istemiş. Dua etmiş ki, Tanrı ona vaizliğe yönelik bir iş versin. Fakat yaz yaklaşırken, öyle bir işi bulamayacağı belli olmuş. Bu yüzden Şikago'nun en yoksul semtlerinden birinde olan otobüs şoförlüğü işi çıkınca onu kabul etmek zorunda kalmış.

Harun bu işe başladıktan az sonra serseri dolu bir çete, onun tecrübesiz bir şoför olduğunu fark etmiş. Onlar hiç ödemedi otobüse binip Harun'la ve diğer yolcularla alay etmiş. Harun onları hep uyarmasına rağmen bu olay bir hafta devam etmiş ve en sonunda Harun bu haksızlığa bir daha tahammül edememiş.

Çete ertesi sabah otobüse bindikten hemen sonra, Harun otobüsü yol kenarında durdurup bir polisi çağırmış. Polis, gençlerin ödemeleri gerektiğini yoksa inmelerinin gerektiğini söylemiş. Çetede kiler ödemeyi seçmişler...ama maalesef, polis inmiş ve onlar otobüste kalmışlar. Otobüs bir sonraki yoldan sapar sapmaz, çete genç şoföre saldırmış.

Harun kendine geldiğinde gömleği kanıyla lekelenmiş, dişlerinden ikisi kaybolmuş, gözleri şişmiş ve parasının hepsi yok olmuş. Terminale dönünce Harun birkaç gün izin alıp evine gitmiş. Çok ıstırap çekmesinin yanı sıra derin bir psikolojik bunalım geçirmiş. Kin ve nefret bu Mesih imanlısının yüreğinde dolmuş. Bütün gece, Tanrı'yla uğraşıp kara kara düşünüp durmuş. "Nasıl olabilir, bu? Tanrı böyle bir şeye nasıl izin verebilir? Vaizliğe dair iş için dua etmişim. O'na herhangi bir yerde hizmet etmeye razıydım...ve O, dualarıma böyle cevap vermiş oldu!", diye düşünmüş.

Ertesi gün Harun bir dava açmaya karar vermiş. Gençlerle karşılaşan polisin ve onlara karşı tanıklık etmeye razı olanların yardımıyla, çete kolaylıkla bulunup tutuklanmış ve iki gün içinde mahkemeye çıkmışlar. Avukatıyla Harun bir yanda otururken, çete diğer tarafta, onlara inatçı bir şekilde bakarak yerleşmiş. Harun birdenbire başka bir tavırla düşünmeye başlamış - acı değil, şefkatli düşünceler. Kutsal Ruh'un denetimindeyken, onlardan nefret etmeyi bırakmış ve onlara acımış! "Onların nefrete değil, yardıma ihtiyaçları var," diye düşünmüş. Harun ne yapabilir? Ne söyleyebilir?

Gençlerin mahkumiyetlerini duyacakları tam o anda, Harun konuşmak için izin alıp hakime şöyle demiş: "Sayın yargıç, bu adamlara karşı cezayı ben çekmek istiyorum. Size, onların yerinde hapsedilmemi rica ediyorum." Yargıç ne yapması gerekeceğini bilmemiş, avukatların ikisi şaşırıp kalmış. Harun çeteye bakarken, gülmüş ve "sizi bağışladım diye bunu yapıyorum", diye itiraf etmiş.

Yargıç kendine gelince Harun'a, "Delikanlı, çıldırmış olmalısın. Bugüne kadar böyle bir şey hiç yapılmamıştır!", diye bağırmış. Harun şu karşılığı vermiş: "Böyle bir şey mutlaka olmuştur! İsa Mesih günahlı insanlığın hak ettiği cezaya çarptırıldığı zaman bu aynı olay gerçekleşmiştir." Bundan sonra Harun mahkemede olan herkese Tanrı'nın İsa'da bağışlamasını duyurabilmiş.

Harun istediğini alamamış, fakat çetenin üyelerini hapisanede ziyaret etmiş. Onların çoğuna, İsa Mesih'te olan inancı belirttiği zaman imanlı olmuşlar! Çetenin dolaştığı bütün semt Tanrı'nın yüceliği için çok etkilenmiş.

Objection: Good works vs. true faith; salvation

Illustration:

Abdul Kadir'in hikayesini duymaktan hoşlanacağınızı biliyorum. Abdul Kadir iki yaşını bitirmeden annesi babası ölmüş. Miras olarak oğullarına mal mülk bırakmışlar. Çocuğa miras vekili olarak amcası belirlenmiş. Bu düzenleme normal durumlarda çok iyi olurdu. Fakat maalesef Abdul Kadir'in amcası kötü bir adammış. Çocuğu sevmeyen uzaklardaki başka akrabalarına göndermiş. Bundan sonra amcası, Abdul Kadir'in öldüğünü etrafa yaymış. Malı mülkü satmış ve parayı kendi bencil amacını tatmin etmek için harcamış.

Abdul Kadir büyüyünce onun kimsesiz, fakir, evsiz, barksız, ve sadakayla geçindiği söylenmiş. Bundan böyle yaşamak için tarlalarda çok çalışmaya zorlanmış. Bunun için de okumayı yazmayı çok az öğrenmiş. Gel zaman git zaman Abdul Kadir yirmi iki yaşına varmış. Bir gün gecenin bir vakti evde yalnızken kendi adına yazılmış bir mektup almış. O kadar heyecanlanmış ki, onun için bir mektup! Fakat hemen açmamış. Ertesi gün tarladan döndüğünde ve kimsenin onu göremeyeceğinden emin olduğunda mektup açıp zorla okumaya başlamış.

Mübarek'in oğlu Sayın Abdul Kadir,

Esenlik sizin olsun! Bu mektubu yazan ben, dayın Abdul Aziz'im. Birkaç yıl önce başına neler geldiğini ve hala yaşamakta olduğunu duydum. Hayatta olduğuna sevindim, kanın kanımdan canın canımdan. Kalbim parçalanıyor.

Sevgili Abdul Kadir, babanın sana bıraktığı mirası çalanların arasında bulunduğunu bilmiyorsun. Ben bu üzücü olayı öğrenince mirasın tekrar senin olsun diye onu satın almaya niyetlendim. Çok çalışıp acı çektikten sonra yüksek fiyatını ödedim ve bu geniş mülkün senedini aldım. Senet aşağıya yazacağım adreste bulunan kadıda duruyor. Senedi imzan karşılığında kadıdan alabilirsin git de kendini tanı. Bir gün tanıştığımızda beraber çöşarız. Bir gün seninle karşılaşmak umuduyla,

Abdul Aziz

Abdul Kadir böyle bir şey hiç duymamıştı. Neye inanacağına bilememiş. O gerçekten ekmek parası için yoksul köle olarak hayatı boyunca çalışması gerekli miydi? Yoksa gerçekten büyük mirasın sahibi miydi? O kadar heyecanlanmış ki, mektubu kaç kere okuduğunu bilememiş. Sonra mektubu efendisinden saklamak için onu bir taşın altına koymuş. Ertesi sabah efendisine anlatığında o çok kızmış. "Seni aptal çocuk!" demiş. "Dünyada tek Abdul Kadir sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu mektup senin için değil, başka bir Abdul Kadir içindir" demiş. Çocuk şöyle cevap vermiş: "Olabilir, ama yine de benim adım mektupta yazıyor. Bu konuyu incelemek için oraya gideceğim. Efendisi Abdul Kadir'in mektubu ona göstermesini ikna etmeye çabalamış fakat tehditleri etkili olmamış. Güneş batmadan önce Abdul Kadir gizlice mektubu sakladığı yere dönmüş. Mektubu okuyup durmuş.

O akşam, yemekten sonra, Abdul Kadir'in efendisiyle yemek yiyen bazı köyün ihtiyarları onunla konuşmuşlar. "Oğlum," demişler, "dinle bizi ve hikmetimize uy. O mektuba inanma. Birisi seni aldatıp şaka yapıyor. Mektup ve imzası sahtedir. Mektubu bize getir. Biz ispatlarız" demişler. Abdul Kadir yine razı olmamış. İhtiyarların çok kızmalarına rağmen şimdilik başka bir şey yapamayacakları kanısındaymış. Ama onların sözleri Abdul Kadir'in yüreğinde kuşku yaratmış. Ya haklıysalar? Ertesi sabah pazara gideceği zaman konuyu soruşturmaya karar vermiş. Konuyu çok araştırdıktan sonra mektubun geldiği kenti bilen bir adamı bulmuş. Sadece bir sene önce bu adam mektubun geldiği kente gitmiş. Adam şöyle anlatmaya başlamış:

"O kentte Abdul Aziz adlı biri oturuyor. Herkes onun iyi ve dürüst karakterinden bahseder. Diyorlar ki, eskiden çok zengindi fakat son yıllarda yoksul yaşayarak çok çalışıyor ve parasını harika ama bilinmeyen bir şey için biriktiriyordu."

Abdul Kadir'in konuştuğu adam Abdul Aziz'in para biriktirme nedenini tam olarak anlamamış ama Abdul Kadir için çok açıktı. O zamana kadar yaşamamış olduğu büyük sevinç ve ümit içerisinde kalbi hızla çarpıyormuş. Abdul Aziz'in sevgiyle yaptığı işin amacını biliyormuş. Bu işi onun için yapıyormuş.

Tekrar Abdul Kadir efendisine o kente yola çıkacağını izah etmiş. Ve yine efendisi onu hapse atacağım diye tehdit etmiş. Ve öyle yapmış. Fakat Tanrı Abdul Kadir'le beraberdi. Geceleyin Abdul Kadir canla başla çalışarak duvarı delmeyi başarmış ve kaçmış. Ay ışığında mektubunu bulmuş ve hızla Abdul Aziz'in kentine doğru yola koyulmuş.

Haftalarca gündüzleri saklanıp geceleri yürüyerek kasabaya varmış ve kadının evini bulmuş. Seyahati süresince mektup ona ümit ve cesaret veriyormuş, defalarca okumuş.

Kadı çalınan kapıyı açınca karşısında ağaya hiç benzemeyen bir genci görmüş. Abdul Kadir yolda yemek yiyebilmek için varını yoğunu satmış. Ayakları çıplak, üstü başı yırtık pırtıklı. Abdul Kadir mektubunu kadıya göstermiş ve kendini tanıtmış! Kadı buna çok sevinmiş. "İyi ettin" demiş. "Abdul Aziz seni zorlamak istemedi. Senin kendi sözüne güvenip buraya seyahate çıkma cesaretin olup olmayacağını öğrenmek istedi. Şimdi geldiğine göre tanıklar arasında senedi imzalatırız. Sana ait olan miras senin olur."

O gece yattığı zaman Abdul Kadir'in kendini ne kadar iyi hissettiğini tahmin edebilir misiniz? Bunun bir rüya olmadığından emindi. O gerçekten büyük bir mülkün ve birçok evin sahibiydi. Elinden geldiği kadar yeni mülkünün iyi yöneticisi olmak üzere söz verdi. O zamandan itibaren Abdul Kadir'in ne kadar mutlu olduğunu ve malının güzelliğine nasıl hayran kaldığına dair anlatmaya gerek yok. Ama en çok Abdul Aziz'le tanışacağı günü dört gözle bekliyordu. Malını satın alıp ona geri verenin Abdul Aziz olduğunu asla unutamazdı. Gerçekten vereni verilenden çok değerli sayıyordu.